

Kætskrivningsregler, der staa i Strid med den tidligere Kultusministers Opfattelse paa dette Omraade. Jeg antager ikke der vil blive Beslighed til at berøre dette Punkt i Forbindelse med nogen anden Sag, og jeg maa derfor maaste tillade mig at gøre en lille Henstilling til den højtærede nuværende Kultusminister, ikke med Hensyn til Realiteten af denne Sag, som ligger mig hjært, og som jeg tilstaar heller ikke i nogen overordentlig Grad interesserer mig. Jeg kan ikke afgøre det Spørgsmaal, om det var paatrængende nødvendigt at komme til en ny Kætskrivning; derom vil der jo sikkert altid være delte Meninger. Ogsaa vil der utvivlsomt være delte Meninger om, og det vil saa at sige være umuligt, naar man skal til at gaa ind paa en saadan Reform, da at træffe en Afgørelse, som tilfredsstillende alle. Jeg for mit Vedkommende skal sige, at naar man skulde gaa ind paa en saadan Reform, vilde jeg ønske, at man vilde gaa videre, end den forhenværende Kultusminister er gaaet, netop af den Grund, som jeg nu skal fremhæve, og som hænger sammen med det, jeg vilde lægge den nuværende ærede Kultusminister paa Sinde. Jeg tror nemlig, at det for Skolernes Vedkommende og navnlig for Almueskolerne er at ikke ringe Betydning, at der er en vis Grad af Færd, og at man derfor nødvendig skal behyrde Skolerne med uødselige nye Foranstaltninger, men at man paa den anden Side, naar det er nødvendigt at gribe til slige Forandringer, da bør gøre dem med eet Slag, for at de kunne være nogen Tid. Det mest fordærvelige, og hvad der er mere fordærveligt end nogen som helst Benyttelse af stumme ører og sligt, er at bringe en Forbindelse til Stede i Skolen, som gør Arbejdet der vanskeligt og uoverkommeligt, som bringer Forstyrrelse og Forvirring ikke blot i Elevernes Forhold og Forholdet mellem Eleverne og Lærerne, men ogsaa paabyrder det store Lærerspersonale et ganske ulideligt Besvær. Naar de nemlig efter med stor Anstrængelse at have sat sig ind i det nye System skulle forlade dette for at begynde forfra paa noget andet, vil det efter min Mening virke meget mere skadelig paa Skolernes hele Stilling, end hele Sagen er værd. Jeg skal ikke nægte, at dersom man kom ind paa noget, jeg har set antyde, en Reform, hvor man med forskellige Tidspunkter gennemførte noget nyt, saa synes mig det at være noget af det mest utrolige og utaalelige, der kunde bydes Skolen. Det er derfor, vi vente af den nuværende højtærede Kultusminister at han med nogen Betænkelighed vil gaa til at behyrde Skolernes Lærerspersonale og Eleverne med et nyt Arbejde

oven paa det sandelig store, som de i dette Øjeblik ere i Lag med.

Efter denne Parentes kan jeg maaste vende tilbage til Finansloven igen, og jeg vil da sige, at jeg har bladet dette Finanslovsforslag igennem med nogen Nysgerrighed for at se, om der ikke deri skulde ligge en Antydning af den Politik, som jeg er uvidende om, og som ganske vist pirrer min Nysgerrighed. Jeg har ikke fundet nogen Oplysning eller Besejning i dette Finanslovsforslag. Det er i hele sin politiske Karakter ganske det samme som det Finanslovsforslag, vi forhandlede her for et Aar siden. Nu skal jeg villig indrømme, at det havde været urimeligt i dette Øjeblik at vente fra det nuværende Ministerium et Finanslovsforslag, indrettet paa at blive til Lov, hvad det jo lige saa lidt er som det, vi i Fjor behandlede; det vilde maaste have været urimeligt. Efter alt, hvad jeg hører, vil den egentlige Aktion, som forestaar her i Landet, først foregaa paa den anden Side af Balgane, og der var da ikke nogen Berettigelse for mig til at vente det forberedt allerede nu, saa meget mere som jeg ikke kan være blind for, at der i den 3dje Bevilling til Middelgrundskolortet foreligger en Vanskelighed, som det ikke i dette Øjeblik er let at komme over. Men jeg havde dog ventet, at der paa andre Omraader forelaa en Slags Indledning eller Forberedelse til noget nyt. Jeg sigter herved navnlig til de Poster af ekstraordinær og provisorisk Karakter, som gør Finanslovsforslaget urent, saadan noget som Gensdarmers, Politis- og Kriminalretssassessorer og sligt. Jeg havde tænkt mig, at det ærede Ministerium vilde ved at skjære sligt lette den fremtidige Overgang, og jeg tror, at Ministeriet vilde have gjort en god Gerning mod sine Venner, hvis det havde gjort det. Jeg ser nemlig ikke, at nogen af de Grunde, der i sin Tid forlede Ministeriet til at komme ind paa denne Vej, nu længere kunne gøres gældende. Disse Foranstaltninger have jo alle sammen deres historiske Oprindelse i den Situation, at et Mindretal, Ministeriet, skulde værges sig mod et Flertal i Repræsentationen. Nu er det jo ikke længere Tilfældet. Nu kan der jo ikke være Tale om, at Ministeriet skulde behøve disse Gensdarmers og Politis- og Kriminalretssassessorer for at holde Styr paa sit eget Flertal, og mod Mindretallet synes mig disse Foranstaltninger dog at være alt for gevorbne. Men dertil kommer jo ogsaa, at naar der først er skabt en Situation, hvor Ministeriet har et Flertal at regere med, et Flertal, med hvilket Ministeriet, selv om der maatte være Uenighed endnu tilbage paa andre Punkter, dog er enigt om en Ting, nem-